

A Fővárosi Ítéletábra a Szabó, Kelemen és Társai Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Vikor Áron Dávid ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Magyar György & Társai Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Magyar György ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és a II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2015. április 15. napján kelt 24/A/P.24.086/2013/28. számú ítélete ellen a felperes részéről 29. sorszám alatt és az alperes részéről 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az I. rendű alperessel szemben a pert megszünteti, és ebben a részében az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, és azt állapítja meg, hogy a II. rendű alperes a ... című napilap ...-i számában „...” című cikkében valótlanul állította, hogy egy szakszervezeti tisztségviselő munkaviszonyának megszüntetésével kapcsolatos meghallgatása során még azt sem közölték, hogy ellene a munkaköri kötelezettségeinek vélelmezett megsértése miatt fegyelmi eljárás folyik, megsértette a felperes, ... jóhírnevét.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy tizenöt napon belül magánlevélben ismerje el a jogsértés tényét, és azért kérjen elnézést a felperestől.

Feljogosítja a felperest az elégtételadó nyilatkozat nyilvánosságra hozatalára.

Egyebekben a per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperes által fizetendő kereseti illeték összegét 594.000 (Ötszázkilencvennégyezer) forintra felemeli, és megállapítja, hogy a további 6.000 (Hatezer) forint kereseti illeték a Magyar Állam terhén marad.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 45.000 (Negyvenötezer) forint + áfa, együttes első- és másodfokú, míg a II. rendű alperesnek 91.000 (Kilencvenegyezer) forint + áfa elsőfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg a Magyar Államnak 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket. A további 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperesek a ... napilap ...-i számában „...” címmel „...” alcímmel megjelent cikkében a valóságot torzítva híresztelték, hogy egy szakszervezeti tisztségviselő munkaviszonyának megszüntetésével összefüggésben a meghallgatáson állítólag még azt sem közölték, hogy ellene munkaköri kötelességeinek vélelmezett megsértése miatt fegyelmi eljárás folyik.

A valóság az, hogy a hivatkozott munkavállaló nem volt szakszervezeti tisztségviselő, hanem szakszervezeti tag, akivel a felperes azokat az okokat, amelyekre nézve a munkavállaló munkaköri kötelezettségeinek megszegését állította, megfelelően közölte.

Az alpereseket a további jogsértéstől eltiltotta.

Kötelezte az alpereseket, hogy az ítélet rendelkező részét, annak jogerőre emelkedését követő 15 napon belül a ... című lapban - saját költségükön, mint fizetett közleményt - a sérelmes cikkel azonos helyen és módon tegyék közzé.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alpereseknek 91.000 forint részperköltséget.

A le nem rótt 570.000 forint kereseti illeték viseléséről úgy határozott, hogy abból a felperes 555.000 forintot, míg az I. rendű alperes 15.000 forintot köteles külön felhívásra az államnak megfizetni.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 78. § (1) bekezdését, az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését, IX. cikk (1) bekezdését, az 1976. évi 8. számú tvr.-tel kihirdetett Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának 17. cikkét, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Emberi Jogok Európai Egyezményének 10. cikk 1. pontját, a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalását.

Az elsőfokú bíróság elsősorban azt állapította meg, hogy a felperes által sérelmezett közléseket az I. rendű alperes nem magánemberként, hanem mint a II. rendű alperes törvényes képviselője tette. Ebből arra következtetett, hogy a II. rendű alperes válik ezen nyilatkozatok következtében azok jogosítottjává, illetőleg kötelezettjévé. Ennek eredményeként, ha a jogi személy képviseletében eljáró személy nyilatkozata sérti más személyhez fűződő jogát, ezért a jogi személy is felelősséggel tartozik. A sérelmet elszenvedő ezért mind az elkövetővel, illetőleg a felelős személlyel szemben is igényelheti a jogvédelmet.

Kifejtette, hogy a sérelmezett kitételeket tartalmazó közlés a sajtóban jelent meg, ami kulcsfontosságú szerepet játszik abban, hogy a tágabb értelemben vett közvélemény megfelelő információ birtokába jusson az érdekképviselő működését illetően. A közéleti viták elválaszthatatlan részét alkotja a közügyek alakításában résztvevők nyilvános bírálata is.

A szakszervezet képviselőinek a felperesi gyártelepre való bejutásával kapcsolatosan értékelte „nak a II. rendű alperes alelnökének perbeli nyilatkozatát, aki azt adta elő, hogy előzetes bejelentkezés ellenére sem tudott az üzem területére bejutni. Hasonló nehézségekről számolt be ... tanú is.

Sérelemként jelent meg, hogy az I. rendű alperes úgy nyilatkozott, hogy a felperes részéről figyelemmel kísérik a mozgásukat és feljegyzéseket készítenek arról, hogy a szakszervezet képviselői kivel és miről beszélnek. ..., ..., ... tanúk tanúvallomásai alapján azt állapította meg, hogy a gyár területén tevékenykedő járőrök tevékenysége nemcsak az oda kívülről érkezők kísérésére korlátozódott, hanem az alperes képviselőjének, tisztségviselőinek megfigyelésére is. Ezzel összefüggésben értékelte az alperesek által csatolt Patrolman Activity Report dokumentációját is.

... tanú vallomása alapján azt is megállapíthatónak ítélte, hogy a dolgozókat beazonosítható módon, a tisztségviselők tevékenységéről feljegyzéseket kellett készíteni.

Felperes által hivatkozott belső szabályzatokkal összefüggésben úgy foglalt állást, hogy az eljárás adatai arra engedtek következtetni, hogy a belső szabályozás és a tényleges gyakorlat meglehetősen eltértek egymástól, a munkavédelmi járőrtevékenység kereteit illetően.

Megállapítása szerint nem elégítheti ki a szakszervezeti tevékenység folytatását önmagában a szakszervezeti irodahelyiség, valamint a faliújságon és a szóróanyagon keresztül történő kommunikáció.

Nem osztotta a felperes álláspontját a tagok listázása kitétel körében. A perbeli adatok és a teljes szöveg összefüggése alapján az nem volt megállapítható, hogy az alperes jogellenes cselekmény elkövetésével vádolta volna meg a felperest. Kizárólag munkajogi és erkölcsi értelemben kifogásolta a ténykedését, ez pedig véleménynyilvánítás szabadságát élvezte.

Azon közlésekkel kapcsolatosan, mely szerint a felperes folyamatosan próbálja ellehetetleníteni az érdekképviselő működését, illetve az érdekképviselői alapjogokat semmibe veszi, közléseken alapuló adatokból levont véleménynek minősítette, melyek magas szintű alkotmányos védelemben részesülnek.

Mindezen sérelmezett közlések tekintetében jogsérelmet nem állapított meg, és a felperes keresetét elutasította.

Azzal a közléssel kapcsolatban, mely szerint egy szakszervezeti tisztségviselő munkaviszonyát mondvacsínált okokra hivatkozva szüntették meg, akivel a meghallgatása során állítólag még azt sem közölték, hogy ellene munkaköri kötelezettségeinek vélelmezett megsértése miatt fegyelmi eljárás folyik, azt állapította meg, hogy a leírtak a valóság torzítására alkalmasak voltak és ez a felperes jóhírnevének sérelmét eredményezte.

A bizonyítási eljárás alapján tisztázódott az, hogy mely munkavállaló munkaviszonyát mondta fel a felperes abból az okból, hogy a gumiabroncsok vizuális ellenőrzését elmulasztotta és ezért egy nap 16 darab gumiabroncs nem felelt meg a kiszállítási követelményeknek. A munkavállaló a felperessel szemben munkajogi jogvitát kezdeményezett, azonban a keresetében nem hivatkozott arra, hogy a jogviszonya szakszervezeti hovatartozása miatt szűnt volna meg. Úgy ítélte meg, hogy a munkaviszony megszűnésének okai a személyiségi jog kereteit szétfeszítik, de az mindenképpen megállapítható volt, hogy az érintett nem volt szakszervezeti tisztségviselő, szakszervezeti bizalmi, csak szakszervezeti tag.

A felmondási okot mondvacsínáltnak nevezni az I. rendű alperes részéről nem volt jogsértő, mert ez a nyilatkozat csak azt jelentette, hogy felmondás indokolásával nem értett egyet. Maga az érintett sem hivatkozott a közte és a felperes között folyamatban volt eljárásban arra, hogy felmondás okaitól ne tájékoztatták volna. Kitért arra is, hogy klasszikus értelemben vett fegyelmi eljárás nem

folyt a munkavállalóval szemben.

Mindezekre tekintettel helyezkedett arra az álláspontra, hogy ezen sérelmezett közlés tekintetében az alperesek jogsérelmet okoztak a felperes számára.

A jogsértés megállapításán túlmenően rendelkezett a jogsértéstől való eltiltásról, illetőleg elégtétel adására kötelezte az alpereseket úgy, hogy abban a lapban közöljék saját költségükön az elégtételadó közleményt, amelyben a sérelmes nyilatkozat megjelent.

A nem vagyoni kártérítés szubjektív szankciójának alkalmazását a perbeli esetben indokolatlannak tartotta, mivel a jogsértés tárgyi súlya nem volt jelentős, másrésről a felperes működésével kapcsolatos kimutatható hátrány nem volt és köztudomásúként sem lehetett ilyet értékelni.

Az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes és az alperesek is fellebbezést nyújtottak be.

A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a jogsértések megállapítása, jogsértésektől való eltiltás és az elégtételadás tekintetében a keresetének megfelelő döntés meghozatalát.

Álláspontja szerint valamennyi általa sérelmezett közlés tényállítás, szemben az elsőfokú bíróság döntésében megfogalmazottakkal. Mindegyik alperesi közlés lényegében a felperes jogsértő magatartására hivatkozott, azonban az, hogy valaki jogsértést követett el, az olyan ténykérdés, amely független a nyilatkozó személy véleményétől.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a határozatának indokolásában a tényállással és az iratokkal ellentétes megállapításokat tett és ezekre hivatkozással utasította el a keresetet. Hivatkozott arra, hogy lényeges körülményeket figyelmen kívül hagyva indokolatlanul tulajdonított bizonyító erőt egyes tanúvallomásoknak és indokolatlanul hagyott figyelmen kívül vallomásokból lényegi elemeket. Nem értékelte azt a körülményt, hogy ..., ..., ... és ... tanúk szakszervezetnél töltenek be pozíciókat, mely tény a nyilatkozatok bizonyító erejét gyengíti. Ezen túlmenően ... a felperessel több jogvitában is áll és nyilatkozatai nélkülözik a konkrétumokat. Nyilatkozatával szemben nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság ... és ... tanúvallomásaiban foglaltakat.

Figyelmen kívül hagyta azt is, hogy ... tanú olyan kérdésekkel kapcsolatosan fogalmazott meg kifogásokat, melyek tekintetében a felperes az eljárás során jogszerű magatartását bizonyította. Figyelmen kívül maradt ...nak azon nyilatkozata is, hogy a patrolmanok általi kíséret előre rögzített szabályok szerint, munkavédelmi célból történt. Kellő súllyal nem értékelte azt a körülményt, hogy az alperesek többször megszegték a felperes által jogszerűen kialakított és közölt előírásokat. A munkavédelmi intézkedések különösen indokoltak voltak az alperesek vonatkozásában.

Figyelmen kívül hagyta azt is, hogy a felperes a jogszabályok adta keretek között szabadon alakíthatja ki a saját ingatlanára való belépés szabályait, másrésről a járőrök tevékenysége alapvetően jogszerű, tevékenységükkel kapcsolatban pedig jogellenesség nem volt bizonyított.

Konkrétumok megjelölése nélkül rögzítette az elsőfokú bíróság azt, hogy a felperesi belső szabályozás és a tényleges gyakorlat meglehetősen eltértek egymástól, például a járőrtevékenység vonatkozásában. Megfelelő összevetést e tekintetében az elsőfokú bíróság nem alkalmazott. A beszélgetések rögzítésének tényét is iratellenesnek állapította meg, mivel kizárólag arra nézve merült fel adat, hogy a járőröknek azt kellett rögzíteni, hogy adott személy kivel áll szóba.

Nem adott magyarázatot arra nézve sem, hogy miért tartotta nyilvánvalóan elégtelennek a szakszervezeti tevékenység folytatásának lehetőségeit.

Az érdekképviselő működésének ellehetetlenítése tekintetében az alperesek csak arra hivatkoztak, hogy a bejutás előzetes bejelentésének milyen következményei vannak, sérelmezték a járőrök

tevékenységét, és a jogszerűen működtetett kamerákkal kapcsolatos fenntartásaik is voltak. A szakszervezeti tagok listázásával kapcsolatban számos ezt cáfoló bizonyítékot terjesztett elő.

Az érdekképviselési alapjogok semmibe vételével kapcsolatban bizonyította a per során, hogy ezeket a jogokat messzemenően tiszteletben tartja. A megállapított jogsértés tekintetében úgy nyilatkozott, hogy az elsőfokú bíróság minden alap nélkül minősítette az általa sérelmezetteket a valóság torzítására alkalmasnak, szemben a keresetben foglalt valótlan minősítéssel. Az alperesek állításának nincsen olyan valóságtartalma, amely az alperesi közlést torzíthatná.

A plakátok eltávolításával és a szakszervezeti tagok találkozási lehetőségének korlátozása terén azt adta elő, hogy bizonyította, hogy a szabad szakszervezeti jogot biztosította az érintettek számára. A szabad szervezkedéshez való jogosultsághoz pedig anyagi támogatást is ad.

Előadta, hogy a kereset módosításában az elégtétel adását az első fokú ítélet rendelkező részében meghatározottakról eltérően terjesztette elő, és nem kérte a ... című napilapban való közzétételt. Az igényét úgy adta elő, hogy belátása szerinti módon legyen lehetősége az elégtétel adó közlemény nyilvánosságra hozatalára.

Az alperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keretének teljes elutasítását kérték.

Megítélésük szerint az I. rendű alperessel szemben a kereset elutasításának volt helye, mivel az I. rendű alperes a képviselési jogkörén nem lépett túl, kizárólag a szakszervezet álláspontját közvetítette. Az I. rendű alperesnek nyilvánvalóan nem lehetett tudomása a felperes és volt munkavállalója között létrejött megállapodásról. A munkavállaló szakszervezeti bizalmi volt, ez pedig tisztségviselőt jelent. ... és ... tanúvallomásai is azt támasztották alá, hogy a felperesi társaság számos szakszervezeti vezetőt távolított el.

Az elsőfokú bíróság által jogsértőnek minősített bírálat valós tényeken alapult. A levont következtetések nem voltak önkényesek, megfeleltek az ésszerű gondolkodásnak, és a gyakorlati tapasztalatoknak, valamint a logika szabályainak, erre tekintettel pedig a jóhírnév megsértése nem történhetett meg az alperesi oldal részéről. A sajtóközlésből kiderült, hogy az I. rendű alperes kifejezetten a saját tudomásáról számolt be mások tényelőadásai alapján.

A felperes megítélése szempontjából teljességgel közömbös, hogy a hivatkozott munkavállaló szakszervezeti tisztségviselő volt-e, vagy sem, ahogy az is, hogy volt-e vele szemben fegyelmi eljárás. Amennyiben igaz az, hogy a felperes okszerű indokolás alapján szüntette meg a munkaviszonyt, nem értelmezhető az, hogy felperes miért kötött olyan egyezséget, ami alapján több mint fél millió forintot fizetett ki.

Az alperesi oldalról a jogellenesség és a felróhatóság hiányát támasztja alá ... tanúvallomása is. E szerint a felperesnek volt lehetősége a cikk megjelentését megelőzően az abban foglaltak cáfolatára.

A fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint csak a fellebbezésekkel érintett részben bírálhatta felül.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével túlnyomórészt egyetértett, azonban a jogsértés megállapításának megszövegezését pontatlannak és az elégtétel adás módját tévesnek ítélte, ezért ennyiben az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályokat megfelelően ismertette, azok közül a másodfokú bíróság csak a jóhírnév megsértésével kapcsolatos jogszabályi rendelkezésre utal vissza.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet

fel.

A másodfokú bíróság az I. rendű alperessel kapcsolatban kifejtettek tekintetében egyetértett azzal, hogy az I. rendű alperes törvényes képviselőként tette a sérelmezett nyilatkozatokat, de esetében alkalmazható volt a Pp. 130. § (1) bekezdésének g) pontjának azon rendelkezése is, hogy a keresetlevél elutasításának van helye, ha a pert a munkáltató helytállási kötelezettsége körébe tartozó személyiségi jogot sértő tevékenység, illetve károkozás miatt a pert a munkavállaló ellen indították.

A másodfokú bíróság a Pp. 157. § a) pontja alapján az I. rendű alperes vonatkozásában a pert megszüntette.

Az elsőfokú bíróság a felperes által sérelmezett közléseket részletesen elemezte, értelmezése alapján helyes következtetéseket vont le mind a kereset elutasítása, mind pedig a felperest érintő személyiségi jogsértés megállapításával kapcsolatban. Ennek során az elsőfokú bíróság az indokolási és bizonyítékértékelési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett.

A Fővárosi Ítéltábla nem osztotta a felperesnek azon fellebbezésbeli okfejtését, mely szerint valamennyi sérelmezett közlés azért minősül tényállításnak, mert az alperesi nyilatkozatokban megfogalmazott jogsértő tevékenység az alperesi előadásban ténykérdésnek minősült. Az alperesi sérelmezett közlések nem arra vonatkoztak, hogy a felperes tudatosan szembehelyezkedik bizonyos jogi normákkal, hanem arra hogy a felperes igyekszik szűkíteni szakszervezet érdek-képviseleti, értékérvényesítési tevékenységének lehetőségeit. A felperes ilyen tevékenységéről szabadon kialakítható olyan vélemény, ami olyan tartalmú, miszerint a felperes a szakszervezeti tevékenységet korlátozza. Az alperes egyetlen alkalommal sem tett olyan nyilatkozatot, hogy a felperes kifejezetten jogszabálysértő tevékenységet folytatna.

A felperes tevékenységének, intézkedéseinek minősítését jelenti az, hogy a társaság próbálja ellehetetleníteni az érdek-képviseleti működést és semmibe veszi az érdek-képviseleti jogokat, és szervezkedési jogot korlátozza, illetve igyekszik korlátozni a tagokkal való találkozás lehetőségét. A gyár területére érkezők megfigyelése, és a gyárba való belépéssel kapcsolatosan előadottakkal és ezek bizonyításával az alperes alátámasztotta a véleményében megfogalmazottakat. Az elsőfokú bíróság a rendelkezés álló bizonyítékokat (tanúvallomások, okirati bizonyítékok) ebben a körben helyesen értékelte. A tanúvallomások egyenkénti és összevetett értékelése alapján nem lehetett olyan következtetést levonni, hogy az alperesi nyilatkozatokat alátámasztó tanúvallomásoknak a bizonyítékok közül való kirekesztése szükséges és indokolt. Mindebből kizárólag arra lehetett következtetni, hogy az alperes olyan véleményt alakított ki a felperes tevékenységéről, ami valós alappal bírt, ezért annak jogsértő jellege bizonyosan nem lehetett.

Ezeknél a közléseknél konkrétabb tartalmat hordoztak a szakszervezeti tagok listázására és a plakátok eltávolítására vonatkozó közlések. A másodfokú bíróság azzal az elsőfokú bíróság által kifejtett állásponttal nem értett, hogy ezen közlések is véleménynek minősülnek. A nyilatkozatok tartalmának igazolása objektív módon lehetséges, ami az elsőfokú eljárásban, az alperesek részéről csatolt bizonyítékok alapján elvégezhető. Mindkét közlés megfelelő bizonyítást nyert az első fokú eljárás során, ezért az ezekkel kapcsolatos nyilatkozattétel nem járhatott jogsérelemmel a felperes számára.

A szakszervezeti tagok listázása tekintetében a NAIH-nak a ...-hez intézett levelében (21/A/1. sorszám alatti irat) foglaltak alapján lehetett következtetéseket levonni. A levél úgy fogalmazott, hogy a felperes a Hatóság korábbi határozatában foglaltakat nem fogadta el, de további

intézkedések megtételére hívta fel. Ezek érintették a szakszervezeti taglétszám igazolását is, mivel a Hatóság nyomtatékosan felhívta a felperes figyelmét arra, hogy nem követelheti meg a szakszervezethez tartozás tényéről való munkavállalói nyilatkozatokat. Ebből következően volt ilyen - a Hatóság által is feltárt - gyakorlat a felperes esetében, ezért az ezzel kapcsolatos alperesi állítás nem volt valótlán.

A szakszervezeti szóróanyagok begyűjtését, illetőleg eltávolítását a tanúvallomások igazolták. Közvetett módon alátámasztotta az alperesi előadást a NAIH levele is, mivel az tartalmazta azt is, hogy a felperes tilalmazta a pihenőkben a kampányolást. Ez a tilalom nyilvánvalóan érintette a nyomtatott kampány eszközöket is.

A teljes szövegösszefüggés alapján nyilvánvalóan az volt következtethető, hogy az alperesek alapvetően a felperes szakszervezettel szemben tanúsított magatartását kifogásolják. Ilyen összefüggésben kellett értékelni azt az alperesi közlést, hogy egy szakszervezeti tisztségviselő munkaviszonyát miként és milyen körülmények között szüntette meg az alperes. Ez a közlés az alperesi kritika alátámasztásául szolgáló példa volt az alperesi nyilatkozatban, ezért fokozott jelentősége volt annak, hogy a hivatkozott esemény való tények közlésével miként képes az alperesi véleményalkotás alátámasztására.

Az elsőfokú bíróság körültekintően és teljes körűen értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, helyesen tárta fel a munkaviszony megszüntetésének körülményeit és abból okszerűen következtetett arra, hogy tényleges eseményeket az alperesi közlés nem megfelelően adta vissza.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével a jogsértés megállapításának [Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja] tényével kapcsolatban egyetértett, azonban a megállapítás módjában nem. (Az I. rendű alperessel szembeni permegszüntetés miatt a jogsértés megállapítása csak a II. rendű alperesre vonatkozhatott.) A Ptk. 78. § (2) bekezdése pontosan meghatározza azon jogsértő magatartásokat, amelyek a jóhírnév sérelmének megállapítására alapot adhatnak. A jogszabályszöveg nem tartalmaz kimerítő felsorolást a lehetséges jogsértő magatartások tekintetében, ugyanakkor egy nyilatkozat minősítésével kapcsolatosan megfelelő támpontokat ad. Nem osztotta a másodfokú bíróság azt a meghatározást, mely szerint az alperesi kijelentés a valóságot torzítva híresztelte. Másrészt a jogsértés megállapítása, illetőleg a valóságként megjelölt ítéleti rendelkezés nem volt teljesen összhangban, mivel az elsőfokú bíróság a jogsértést abban látta megállapíthatónak, miszerint az érintett munkavállalóval, a munkaviszonyának megszüntetésével összefüggésben azt sem közölték, hogy fegyelmi eljárás folyik vele szemben. A valóságként megállapított szövegrész azonban a munkaköri kötelezettség megszegéseinek okainak közlésével volt kapcsolatos. A jogsértés megállapításának nem volt szükségszerű része a valóság feltüntetése, ezért ezt a másodfokú bíróság mellőzte és kizárólag az alperesi nyilatkozat valótlán részét szerepeltette a megállapítás szövegében.

Nem értett egyet az alperes fellebbezésben foglalt azon érveléssel, hogy a felperes megítélését nem érintette, hogy a munkavállalóval szemben volt-e folyamatban fegyelmi eljárás. Mivel az alperesi kritika éppen azzal támadta a felperest, hogy a szakszervezeti tagokkal kapcsolatosan nem megfelelően lép fel, ezért van jelentősége a felperes megítélésében annak, hogy egy szakszervezeti bizalmiként is működő munkavállaló elől titkolják a fegyelmi eljárás folytatásának tényét. Ezzel az alperes azt kívánta alátámasztani, hogy a felperes a munkavállalói és érdek-képviselési jogokat - saját megfogalmazása szerint is - semmibe veszi.

Osztotta az elégtételadás [Ptk. 84. § (1) bekezdésének c) pontja] tekintetében a másodfokú bíróság a felperesi fellebbezésben foglaltakat, mivel a felperes a módosított keresetében (10. számú jegyzőkönyv 2. oldal) egyértelműen meghatározta az általa kért elégtételadás módját, melynek meghatározásához és nyilvánosságra hozásának módjához a másodfokú bíróság is igazodott.

Megjegyzzi a másodfokú bíróság, hogy a perbeli adatokból nem lehetett kétséget kizáróan arra következtetni, hogy a cikket közlő napilap az elégtételadást bizonyosan közli, mivel a határozat rá vonatkozó kötelezést nem tartalmazhatott. Ez érinti a határozat esetleges megfelelő végrehajthatóságát is.

Az elsőfokú bíróság a jogsértés megállapításával kapcsolatban helyesen döntött a jogsértéstől eltiltás [Ptk. 84. § (1) bekezdésének b) pontja] jogkövetkezményének alkalmazásával kapcsolatban.

Az elsőfokú bíróság a per tárgyának értéke (10.000.000 forint) alapján tévesen számította a kereseti illeték összegét, mivel az az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42 § (1) bekezdésének a) pontja alapján összesen 600.000 forint, a határozatban feltüntetett 570.000 forinttal szemben. A másodfokú bíróság a felperes által fizetendő kereseti illeték összegét 594.000 forintra emelte fel. A II. rendű alperes pervesztességéhez képest a másodfokú bíróság a II. rendű alperesre eső kereseti illeték összegét 6.000 forintban határozta meg, melyet azonban a II. rendű alperes személyes illetékmentessége miatt az állam visel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet (Rendelet) 14. §-a alapján.

A másodfokú bíróság a Pp. 239. §-nak utalószabálya és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján állapította meg a felperest terhelő első- és másodfokú perköltség összegét.

A perköltség az alperesi jogi képviselő, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdése alapján számított ügyvédi munkadíja.

A fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezés a Rendelet 13. § (2) bekezdésének és 14.§-nak szabályain alapul.

, 2016. január 21.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő